

Umývám záchody, nalévám chlast a vymýšlím nové drinky

RoZHovor

V redakci denně psal své recenze se služátky na uších. Na internetu hledal vše možné informace o autorovi i tvůrcích, přemýšlel o každé inscenaci zapálen do tématu jak zuřivý reportér Egon Ervin Kisch. Kdo? Dramaturg a režisér, do hloubky přemýšlející divadelník, toho času "profesionálny krčmár" Karol Horváth (1961). Na Hronově je již pošesté v řadě, letos poprvé jako "nezávislý" kritik, jehož úkolem je napsat denně jednu "gruntovní" recenci. Předtím vždy byl v lektorském sboru kritického klubu. Několikrát byl také v porotě Šrámkova Píska, a tak lze říct, že české divadlo posledních let zná velmi dobře. A nejen to amatérské. V letech 2000-2003 byl dramaturgem Městského divadla Zlín, nadějně se vyvijela i připravovaná spolupráce s Národním divadlem Praha. Že je všechno nakonec jinak, dozvíte se z následujícího rozhovoru. Karola Horvátha jsme ale oslovtli hlavně proto, abychom se s ním zamysleli, jaký byl letošní Jiráskův Hronov a jak na tom - měřeno odstupem vazbami s konkrétními tvůrci nezatíženého odborníka - české amatérské divadlo je.

Co jste to pokaždé poslouchal při psaní recenze?

Skupinu Underworld. Ač jsem starý kytarový bigbiták, zajímá a baví mě vždycky ta nejsoučasnější hudba. A Underworld je naprosto současná, tvrdá, trochu sice komerční, ale fantastická muzika, která mě nabíjí.

A jak je to s divadlem. Jaké divadlo vás nabíjí?

Jako režisér a někdy i autor, který připravil s amatéry něco mezi 25-30 premiérami, jsem se vždy snažil, aby každá byla nějak odlišná od té předcházející. Divadlo jsem bral jako šanci odzkoušet si všechno, co mi život a má současná nálada přináší, anebo to, čím se zabývám, odzkoušet si to přímo a bezprostředně. Takovou šanci jsem měl vždycky jenom s amatéry a takové divadlo mě vždycky nabíjelo a nabíjí.

Jaké divadlo máte rád jako tvůrce i jako divák?

Nejradši mám divadlo, které je "ulítlé", neumím to jinak říct. Divadlo, které je cool. Divadlo, které používá nejnovější technické prostředky a pomůcky a které je založené na výrazné dramaturgické interpretaci textu, ale které je zároveň postavené na seriózním rozboru jednotlivých divadelních situací a jejich následném aranžování.

Jaké jsou vaše největší divadelní zážitky?

Takzvané standing ovation jsem chtěl v životě dělat snad jen dvakrát či třikrát. Poprvé to bylo před časem na Scénické žatvě v Martině, kde jsem viděl francouzsko-belgicko-německý projekt, ve kterém inscenovali jakousi bitvu z první světové války. K inscenaci nejdřív sesbírali kopu historického materiálu na základě setkávání s posledními žijícími aktivními účastníky té bitvy a pak připravili inscenaci. Boj se ale odehrával jako jakýsi rituál vaření a následně čím dál drsnější využívání syrové i uvařené zeleniny k zobrazení bojů. Na začátku vařily ženy svým mužům polívku z Brambor, rajčat, paprik, zeleninu čistily, krájely a podobně a pak ty zeleninové kousky muži různě destruovali. Nakonec bylo všechno krvavé od rajčat, všechno bylo špinavé jakoby od krve. Byl to doslova očistný, velmi silný zážitek.

Podruhé jsem se chtěl postavit a tleskat na Lanové Dorotě v Písku. A do třetice mě "dostal", bylo

Pokračování na straně 2

Kdykoliv se člověk usměje,
tím spíše pak když se zachechtá,
o kousíček si nastaví ten svůj
cancourek života.

L.Sterne

9:00-12:30

Semináře a dílny

10:00 - park A. Jiráska

Seminář P - ukázka práce

11:00 - Sokolovna

Seminář M - ukázka práce

14:00-16:00

Kritický klub

16:30 (A) a 19:30 (B) - Jiráskovo divadlo

DS PIKI Volyně

Vladimír Strnisko: Goldoniáda (90')

16:30 (B) a 19:30 (A) - Sál Josefa Čapka

Německo-polsko-česká divadelní dílna

Podle Deníku Franze Kafky:

Kafka - Za dveřmi (75')

17:00 - Park Aloise Jiráska

ZUŠ Hronov - Dechový orchestr mladých

Promenádní koncert

21:30 hod. Náměstí ČSA

Slavnostní zakončení 74. Jiráskova Hronova Ohňostroj

POZOR!

Dopravní omezení!

V sobotu 14. srpna od 12.00 hodin platí zákaz parkování na náměstí Čs. armády v Hronově.

Z důvodu konání ohňostroje musí být prostor z bezpečnostních důvodů vyklenut.

Záhytná parkoviště pro vozidla: parkoviště u zimního stadionu, park u Textonnie podél železniční trati, parkoviště ve Dvorské ulici, Freiwaldovo náměstí, parkoviště u nádraží ČD.

BEZ UMRTVENÍ

Kdybych toto téma neotevřel, profesor Císař by si mohl myslit, že se něco děje: Avignon. Může být Jiráskův Hronov český Avignonem? Každoročně kladu tuto otázku, každoročně odpovídám: Ano ano, ale ale ... Ale ale, ani ani...

Jedním z problémů letošního ročníku - a nejen toho letošního - byl komorní prostor pro menší divadelní produkce. Většinou jde o loutkářské, ale nejen o ty. Současné divadlo je totiž stále více zaměřené na speciálního diváka. Často se tak jedná o produkce pro dvacet, třicet, padesát diváků. A pro ty jako by nebyl v Hronově prostor. Nejen ten třírozměrný, ale i ten rozměru čtvrtého, časový. Aby takové produkce mohlo vidět cca 700 hronovských diváků, vyžadovalo by to, počítáme-li na jedno představení padesát diváckých hlav, nejméně čtrnáct představení. A to se nedá za den, ba ani za dva stihnout. Proč by ale nemohli hrát tito divadelníci v nějaké stodole, bývalé fabrice, na půdě či ve sklepě sériově? Proč by nemohli začít první den festivalu a odehrát denně po celé jeho trvání dvě tři představení jedné inscenace? A na jednom místě by se střídaly dvě, tři, ba i více produkcí. Jako v Avignonu.

Anebo hrát ve stanu. Přivézt sem vlastní divadelní stan a vytvořit specifický divadelně-mejdanovaří svět, to byl největší z počinů letošního Jiráskova Hronova. Účast vostopětího Stand'art je neobýcejně pozitivní průlom nejen do myšlení o divadle, ale také do myšlení o provozu divadla a do již zmíněného myšlení o prostoru pro divadlo. Stan fungoval (či mohl fungovat) celý týden, komorní inscenace Vosto5 se tam bez problémů odehrály a dovedu si velmi dobře představit, jak smysluplně by se tam adaptovaly třeba mně milé Ani Aničky, ale Alenky či jakákoli produkce DNA a další solitéři.

A propos DNO. I oni ukázali další možnost divadla - pouliční produkce. Poměrně dobře se jim podařilo zvládnout prostor před Jiráskovým divadlem. Dovedete si představit, že by tam denně někdo takhle vyhrával? A nejen večer, ale třeba i přes den? A nejen jako uvítání souboru. Před avignonskou radnicí pravidelně tančí tanečníci z různých koutů světa a hrají tam různé exotické hudební skupiny. Jen za to, co jim kdo dá do kloouku.

A propos peníze. Myslím, že by bylo klidně možné, že by zde soubory hrály sice zadarmo, třeba by se jim platil nocleh, nebo ani ten ne, ale měly by 60-80% ze vstupného. Jako v Avignonu. Při střízlivých cenách kolem 50 Kč a aspoň minimálním diváckém úspěchu 40 platicích diváků by to znamenalo 2000 Kč za vystoupení. Na velké zisky by to nebylo, ale mnohým by to zaplatilo režii. Jako v Avignonu.

pokračování na straně 10

to minulý rok tady v Hronově, Medvěd podle Čechova v podání litevského divadla Aglia.

Naplnil všechno, co mám na divadle rád. Starý text po novém interpretovaný, ale s úctou k předloze, s mimorádně kvalitními nejen hereckými výkony, ale až artistickými čísly, s režijní vizí, která byla do posledního puntíku disciplinovaně na jevišti naplněná. Bylo za tím vidět obrovskou invenci, vzdělanost i obrovský kus práce. To mě úplně fascinovalo.

Mluvíte o amatérských produkčích. A co profesionální?

Těch by byla kopa, v poslední době třeba Dočekalův Shopping and Fucking v Činoherním studiu Ústí, opravdu drsné, "kruté" divadlo, ale až tak mě nedostala snad žádná inscenace.

Uvedl jste Petra Lantu a jeho inscenaci o svaté Dorotě. Lanta se poslední dobou stal "postrachem" Hronova. V čem vás jeho divadelní rukopis přitahuje?

Mě k Lantovi přitahuje to, že je evidentně, nesporně talentovaný, citlivý režisér, inteligentní chlapík, který má na jevišti velký smysl pro humor, pro vytvoření jevištního obrazu, pro absolutně svébytné vidění divadelní situace. Ale nemohu nevidět - a to je má (a myslím, že nejen má) velká výhrada či jistý smutek z něj, že je natolik nespoutaný živel, že žádný ze svých skvělých nápadů nedotáhne do regulérního konce. Na druhou stranu si ale říkám, že má ještě čas. Je mladý, a kdy by se měl vybourit, když ne teď. Takže to vlastně není až tak velká chyba. A je určitě velmi dobré, že jeho inscenace jsou nyní téměř pravidelně na Jiráskově Hronově. Je to v současnosti vás nejosobitější - aspoň v oblasti amatérského divadla - tvůrce

Jak hodnotíte jeho letošní účinkování na Hronově?

Měřeno mou zkušeností s ním, byla letošní inscenace méně obrazoborecká, zato byla nejdisciplinovanější, jako by se v něm skutečně projevovalo jisté zrání. Přesto svou největší lásku stále přechovávám k jeho Dorotě. Ta byla pro mě jako pro dramaturga, co se týká rozboru textu a práce s ním, jeho akcentování na jevišti, nejdále dotažená. Měla absolutně jasný tah po všech stránkách.

Možná je právě teď čas, abyste se čtenářům Zpravodaje blíže představil. Odkud vlastně jste a jak jste se dostal k divadlu?

Jaký je vás vztah k Čechám?

Jsem člověk, který pochází ze Záhorie, což je na moravsko-slovenských hranicích. My jsme s rodiči i kamarády jezdili na Moravu častěji než do Bratislav. Čundrovat jsme zásadně chodili na Moravu, naši kamarádi byli z Moravy, naše frájarky byly z Moravy, takže k Česku mám odmala velmi blízký, intenzivní, srdečný, dobrý vztah.

Jak jste se dostal k divadlu?

Jako malý jsem absolvoval literárně-dramatický kroužek, s aktivním divadlem jsem začal v Malackách, ale skutečné divadlo jsem začal dělat až na vysoké škole a po ní. Vystudoval jsem slovenštinu a dějepis na filosofické fakultě v Prešově.

V Bratislavě tehdy neotevírali tuto kombinaci, což bylo štěstí. Prešov byl v té době takové "zdravé" vyhnanství lidí, kteří byli pro Bratislavu politicky nevhodní. Byli tam skvělí pedagogové i studenti. Mým pedagogem byl například - dnes už profesor - Ján Sabol, což je minimálně evropská jazykovědná kapacita. Teorii literatury nám přednášel Stanislav Rakús, což je excelentní literární vědec a slovenský spisovatel. A hlavně tam působil Karol Horák, což je jakýsi guru malých jevištních forem na Slovensku, který přes Akademický Prešov doslova formoval část slovenské nejen amatérské, ale i profesionální divadelní scény. Hlavně jako organizátor, režisér a částečně jako dramatik. To jsou lidé, které jsem tam potkal.

A potkal jsem tam také Silvestra Lavrička, s kterým dodnes spolupracuju. A potkal jsem tam svou ženu, s kterou dodnes žiju. Takže na Prešov si nemám co stěžovat.

Takže tehdy a tam začal vás vážný zájem o divadlo?

Asi ano, tam jsem se začal naplno zabývat divadlem. Pokračoval jsem však poněkud kuriózním způsobem. Po vysoké škole jsem nastoupil jako učitel do jedné zapadlé vísny. Tam se mi dostaly pod ruku malé děti a já s nimi vytvořil inscenaci, která podle mnohých byla přelomovou inscenací v dětském divadle na Slovensku. Prý skrze ni radikálně vtrhla do dětského divadla u nás postmoderní poetika. Háček je v tom, že já tehdy vůbec nevěděl, že je to postmoderní poetika. Jen jsem dělal, co jsem cítil.

Vy jste vlastně odborník na dětské divadlo?

Ne! Vůbec ne! Já jsem od toho dětského divadla co nejrychleji utekl, neboť pro člověka, který chce dělat také něco svého, něco osobitého a odvážného, jsou v dětském divadle velmi výrazné limity. Začal jsem pracovat s různými amatérskými spolkami, postupně jsem začal spolupracovat i s profesionály a skončil jsem jako hostující dramaturg v bratislavském SND, kde jsem se Silvesterem Lavričkem připravil inscenaci Nože ve slepicích, a jeden den jsem byl hostující dramaturg v pražském ND.

Jen jeden den?

Ano. Pak nám a Silvestrovi Michal Dočekal sdělil, že inscenaci pozastavuje a bylo.

O jakou hru šlo a proč se to vlastně takto dramaticky ne-začalo?

Připravovali jsme Krvavé křtiny od Tyla. Já jako dramaturg, Lavriček režisér. Neví, jestli to budu interpretovat správně, jsem do toho příliš zatažen, ale mám dojem, že si tehdy vybavoval herecký soubor s Michalem Dočekalem, v té době novým uměleckým šéfem činohry ND, své účty. Byli jsme zkrátka s Lavričkem ve špatný čas na špatném místě. Všechno šlo, měli jsme za sebou pracovní pořady, text chodil hore dole, mailem i osobními setkáními, jako dramaturg to s námi - hlavně kvůli obsažnému programu, který ND vždy k premiéře vydává - připravoval ještě Martin Horoščák, všechno bylo O.K. a najednou šest herců praštilo

pokračování na straně 3

s textem. Teprv pak nás napadlo, že Lavrík jako režisér asi nebyl opatrný, když obsadil pány Postráneckého a Rösnera, kteří též chtěli být šéfy činohry. Nevím... Ale zábavné to bylo, hlavně pro Lavríka v první chvíli, když se to dozvěděl. To bylo fakt hustý, cool.

Třeba se to dá zvrátit...

Mně ten den v Národním divadle stačil. Úplně. **V té době jste oba "byli odejiti" i ze Zlína, nemýlím-li se?**

Končila nám smlouva, ale já jsem odešel o něco dřív, protože se tam vinou mnohých faktorů, vytvořila taková "čudná" situace, že jsem se tam začal nedobře cítit.

Jak na tuto svou zlínskou epochu vzpomínáte?

Byla to zkušenost, z které jsem rád, kterou, kdybych ji neměl, bych si rád zopakoval jenom proto, abych ji měl. Ale když ji už mám, opakovat ji nemůžu.

Co děláte v současnosti?

Jsem profesionální krčmář

Kde máte svou krčmu?

V Dolnom Kubině. Jmenuje se Ilúzia a je to klub.

Každou sobotu tam pořádáme koncert, pokaždé jde o muziku z jiného hudebního žánru. Vedle toho jsme rozebréhli komponované DJ večery, jmenuje se to Musiclaboratory. Jednou za měsíc tam přijíždějí nejlepší slovenští DJ's mixovat vždy jiný hudební styl. Vydaříme vlastní noviny, které se jmenují Ilúzia News. Odpremiéroval jsem tam svou poslední inscenaci se středoškolským souborem, v kterém hraje má dcera. Děláme tam výstavy.

Jinak ale hlavně čepuju tekutiny všeho druhu, umývám záchody, nalívám chlast, ač jsem abstinent vymýšlím nové drinky, kouřím jednu cigaretu od druhé a bavím se s hosty. Občas je přesvědčuju, aby tolik nepili, neboť je to podle mě dost blbé a je to škoda, alkoholem zblbnout. Je spousta jiných způsobů, jak si vymýt mozek. Zkrátka je to velmi pohodový, svobodný klub. Naši příchozí je, že tam hrál třeba Laco Déčki a v úplně strízlivém stavu tvrdil, že to má feeling jako jeden vyhlášený newyorský jazzový klub.

Nejnověji tam dokonce nahráváme kapely, máme improvizované demo studio, děláme demo

pokračování na straně 12

Zatracený chlapí
Divadlo Jesličky Hradec Králové
Foto: I. Mičkal

Zadářilo se, děkuji

RECENZIE

Zatracený chlapí

Nutné, ale důležité UPOZORNĚNÍ. Básnířka Wendy Cope není Američanka, jak je příkladně uvedeno v recenzích v AS, nebo v programu J.H. Narodila se roku 1945 v hrabství Kent v Anglii, kde stále žije a tvorí, a pouze od Americké literární akademie obdržela cenu za humoristickou poezii. A její příslušnost k bitnické generaci? Inu, už vzhledem k věku nemůže být souputník Kerouaca, Ferlinghethiho či Ginsberga, a pouze obtížně lze hledat paralely v tvorbě. Zato je členkou Královské literární společnosti, a přestože vydala jen tři sbírky, byla pasována na klasického anglického humoristu. Prosadila se sbírkou básní "Making Cocoa for Kingsley Amis", ve které se projevila její schopnost parodického pohledu na svět, schopnost sebeironie, a nemály literární vtip. Pro nás divadelníky je zajímavé, že

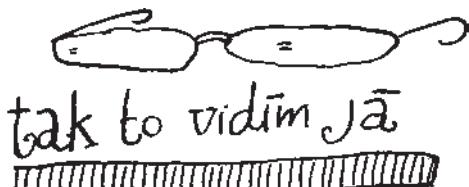
napsala pro loutkové divadlo hru "The River Girl". Působivé verše o osobních vztazích plné ironie, sebeironie, úsilí o zachycení pravdivého citového prožitku, plné humoru a parodie si získaly anglického čtenáře natolik, že již její první sbírka se stala bestsellerem. Stejně úspěšné byly i následující knihy "Vážné ohledy" a "Jestliže nevím", přičemž její tvorba vždy vyvolala velký kritický ohlas. U nás se s touto pozoruhodnou básnířkou můžeme setkat ve výběru, nazvaném podle jedné básně, "Zatracený chlapí".

Musím přiznat, že když se mi před časem dostala do rukou útlá knižecka, círka o třetici básních, překvapila mne její prostá srozumitelnost a převaha humorných básní vypovídajících o tom, jak je život občas hrozný, a jak špatně mnohdy končí milostné vztahy narážející na koloběh každodennosti. Jedná se o verše plné laskavé ironie, často však pojednávající s neotřelou lehkostí i o věcech vážných a důležitých, osobně prožitých. Básně Wendy Cope patří k těm, ke kterým se člověk vrací, ktereře vyhledává, když je mu úzkou ze života, když potřebuje povzbuzení a znovunabytí nadhledu.

Den, když ji opustil, byl strašný - celý večer hrozně trpěla.

Že odešel on, nebyl problém, ale vývrtka taky zmizela.

Když jsem tyto verše četla, často jsem se v jejich ironiích a kajícné moudrosti nacházela. Vnímala jsem je velmi subjektivně a bavila se jejich významy. Snad právě proto jsem si kladla otázku, zda taková, až osobní poezie, je přenosná na jeviště. A kupodivu, zadařilo se! Vlastně, proč kupodivu, když se scénického zpracování ujala zkušená Ema Zámečníková. A protože Wendy Cope je představitelkou dámské poezie, tedy ženského postoje k mužům, k lásce a k životu, zvolila Ema jako zprostředkovatelky veršů tři dívky ve vztahu k postavě

Zatracený chlapí

Petr Haken

Tak takový zatracený jsme my chlapí? Jejda, takové jsem já. Zatracený chlap. Ale stejně nás máte rády holky, co? Zatracený holky, jste na nás pěkný, ale to vaše divadlo bylo zatraceně pěkný.

František Štibor

Cisté, „tajmované“, sevičné, hladivé, zřetelné, excellentní, snad bez chyb. Dělala to ta děvčata pod vedením, nebo byla vedena?

Josef Tejkl

Něžné nefeministické hrátky trojice interpretek a mužského statisí, více či méně rafinované vyjevování dávných přitažlivostí obou pohlaví, vizuálně vlnské, mluvně na úrovni, režijně invenční.

Antonín Fendrych

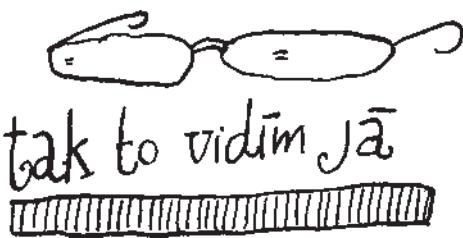

Veselé a vtipné poetické pásma předváděná s lehkostí trojicí půvabných dívek. Tentokrát jim trochu dlelo trvalo, než se rozehrály a chytily publikum, ale scéna o banánech a brambůrkách to všechno napravila. Mužský element byl zastoupen kytaristou, který zdárně sekundoval. Mužský a ženský princip byl tak v průběhu opusu zdárně propojen a víceméně fungoval.

Vít Závodský

Montáž Emyle Zámečníkové z nesložité poezie málo známé britské básnířky se klidně obešla bez výtvarné složky, protože ji interpretovala trojice vzhledově i postojově dostatečně individualizovaných, jemně na sebe reagujících, a především recitačně technickou výbavou disponujících dívek, kroužících v jednoduchých, ale nikoli nahodilých mizanscénách kolem kytaristy s tváří hráče pockera. Prací s refrény a intonačními variacemi, v mozaice všednodenních, s humorým nadhledem nahozených epizodek nabídky Jesličky milou konfrontaci differencovaně ženského a narcistně zjednodušeného mužského přístupu k lásce a světu vůbec, která zaujala uvolněnou bezprostředností a přirozeností.

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme?

Petr Haken

Nevím, co to mělo být. Snad to bylo o lásce, snad o manželství. Opravdu jsem nevěděl kam jdou a proč jdou, možná to byl záměr. Snažil jsem se porozumět, leč v dvojhlasech mi to tak rychle unikalo, že jsem se utopil. Takže - nic!

Tomáš Jarkovský

Soubor si stvořil autentický kolářovský svět, v němž se evidentně cítil dobře - a to je dobré (absolutní zvuková konstanta - viz J. Cimrman)... V tom světě však vyšteřil nemanželský prostor pro patos - a to, zdá se mi, tak úplně dobré není...

Josef Tejkl

Divadlo na Cucky Olomouc, koláž z Koláře, určitě upřímně míněná, mne však neoslovující.

Antonín Fendrych

Byl jsem svědkem čehosi, co na mě působilo velmi neurčitě. Vše bylo polarizováno, inscenováno podle osové souměrnosti. Ale jinak takové akusticky nevýrazné černobílé nic.

Vít Závodský

Laureát Ceny poroty letošního WP nedlouhou kompozicí z nesnadno zdivadelnitelného literárního díla J. Koláře zároveň opticky evokoval jeho osobitou tvorbu výtvarnou. Pětice mladých interpretů, podpořená klávesistou v hledišti, v symbolické černo-bílé scénografii usilovala o dynamizovanou transpozici slova do znakové jeviště roviny. K abstrakci těsnoucí vystoupení však vyznávalo jaksi neutrálne, neosobné a chladné, byť pro asociace diváků samotných zřejmě určitě impulzy poskytlo.

muže. Tím jim umožnila zaujmout postoj, který je do hlediště přenášen jako osobní výpověď. A ona to výpověď je: upřímná a lidská, natolik bezprostřední a samozřejmá, že ji divák ochotně přijímá. Přes rampu bylo cítit skoro hmatatelné souzrňení. Z jeviště zazníval humor i smutek, zklamání, něha i agrese, vše patřící jedné osobnosti a přece všeobecné. Jako by se v řádu básní Wendy Cope na jevišti rodila autorská poezie. Jsem moc ráda, že mé možné obavy se rozplynuly do úsměvu.

Jesličky, děkuji Vám!

Marie Kotisová

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme?

Divadlo na Cucky Olomouc

Foto: I. Mičkal

Milé a sympatické

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme?

a Zatracený chlapi

Divadlo na Cucky sa pokusilo urobit javiskovú koláž z básní majstra výtvarnej koláže Jiřího Koláře. Na symetricky usporiadanej černobielej scéne (tvorennej dvomi rámami dverí, do hĺbky situovaným praktikáblom a niečim veľkým evokujúcim stromom) sa pokúšali herci (?) či recitátori (?) - dva páry (čierny a biely) a jeden "Hýbateľ" vydolovať z lyrickej poezie nejaký incenovaťový príbeh. Aj keď bol jednoduchučký príbeh typu "chcú sa, nechcú sa, chcú iných, iní chcú ich, chcú pôvodných, problémlí, mierne efektná smrť" čitatelný, miestami zaujímavou nasvietený a v istých momentoch výtvarne efektný, s pôvodnou poéziou nesúvisel ani napriek faktu, že použité verše sa snažil v primárnej rovine ilustrovať aj v konaní postáv. Práca s veršami vo zvukovej rovine bola založená predovšetkým na jednoduchom striedaní tempa a dynamiky.

Jesličky z Hradca Králové vsadili vo svojom divadle poézie na prirodzenú spontaneitu troch mladých žien a tématický okruh, který im je prirodzeně blízky - mužov (muža) a vztah k nim. Na scéne s jednou stoličkou pôsobili sviežo a milo, mladý muž by mohol pri silnom zažmúrení oboch očí vypadnúť z dokumentu o Woodstocku, jeho hudba ľažko.

Oba súbory sú sympatické vekom protagonistov a vloženou energiou, ale potýkajú sa s tým istým problémom - ich produkcie pôsobia viac ako vy-

darené a mierne komplikované etudy elérov divadla poézie slúžiaci na demonštrovanie nadobudných zručností v práci s tempom, dynamikou a intonáciou, než divadlá poézie. Karol Horváth

Zážitek se nekonal

RESENZE

Kolář(ž) neví kam jdeme?

Snaha Divadla na Cucky Domu armády Olomouc o zdivadelnější básni Jiřího Koláře je jistě úctyhodná. Vždyť čtěme-li si Kolářovy básně z toho období jeho tvorby, kdy se rozhodl opustit tradiční formy básnického textu a vydával se na cestu prolínání básnického slova a výtvarného artefaktu - a právě z tohoto období vybrané texty jsou -, uvědomujeme si, jak nelehký si dali úkol. Texty jsou experimentální, někdy jdoucí až jakoby na samu hranici možnosti je vůbec realizovat mluveným slovem. Volají po stejně experimentální jeviště kreativitě, která by jejich využití k jeviště výpovědi odůvodnila.

Olomoučtí nacházejí formu naznačení příběhu dvou manželských dvojic, dvojice v barvě černé a dvojice v barvě bílé, zíjících vedle sebe v pokojích také těchto stejných barev, osudy manželů pak pevnou rukou řídí postava v černobílém klobouku, demiurg, perzonifikovaný Osud. V centru scény je jakási postel, pokrytá bílými papíry, vzdadu za ní stejně výtvarně stylizovaný strom, jehož „kůra“ a „listy“ jsou tvořeny povrchem ze slov potištěného papíru. Staticky dekorativně na mne pak působily na horizontu rozmištěná černá písmena na bílých čtvercích. Demiurg postavy vodi, diriguje je, pohybuje s nimi jako s loutkami... Tak vznikají manželské nesváry, nevěry, výměny partnerů, kteří tak postupně promíši barvy svých oblečení... Vše dospeje k sebevraždě jedné z žen. Muž, který ji miloval se pak poprvé odmítne nechat manipulovat Osudem a postaví se mu.

Aktéři v průběhu tohoto příběhu některé texty využívají k vzájemnému jednání, někdy k popisu situací, někdy k vystížení dané emoce. Zvukově jejich projev podbarvuje a rytmizuje jednoduchá hra na klavír.

Soubor tímto způsobem dospívá ke tvaru, který bychom mohli nazývat divadlem poezie. Avšak to nejdůležitější, zážitek diváka, pramenící z obcování s poetickými kvalitami se jaksi, alespoň u mne, nekonal. Bohužel, protože, jak už jsem řekl, jde o poměrně propracované jeviště dílko, jehož jeviště kompozice, tak, jak jsme ji mohli sledovat, se však často mijela s tím nejdůležitějším, tedy s básnickými kvalitami Kolářových textů. Snad, že se vždy nepodařilo nalézt skutečně adekvátní jeviště formu, ale jistě pak proto, že soubor po stránce interpretační zůstal svému dílku mnoho dlužen. Mnoho textů zapadalo, projev herců postrádal patřičnou přesvědčivost, vzájemné jednání se tak měnilo jen v chladná schemata, někdy zas převládl prázdný pathos.

Tedy pro mne pokus velmi sympatický, který ale došel jen do poloviny své cesty.

Aleš Bergman

To je těžký, asi budu za cynika

Taková podivná kombinace citů

RECENZE

"To máš těžký, ať proti tomu řeknu co řeknu, riskuju, že budu označen za bezcitného cynika," pronesl s povzdechem po skončení představení Taková podivná kombinace citů vedle mne sedící renomovaný lektor jedné z hronovských dílen. Nuže, s vědomím tohoto rizika usedám před půlnocí k počítací, abych se pokusila zformulovat, co mi na představení Rádobydivadla Klapý vadí.

Soubor režiséra Ladislava Valeše se na Jiráskově Hronově objevuje pravidelně a téměř vždycky

Taková podivná kombinace citů
Rádobydivadlo Klapý
Foto: I. Mičkal

se jedná o adaptaci některého ze střejších titulů světové klasiky, který otevírá pole pro režisérovu detailní práci s herci v psychologicko-realisticke konvenci. I letos byl divadelní přepis Bergmanovy Podzimní sonáty nominován z FEMADU Poděbrady, respektive Divadelní Třebíč a ověnčen hereckými cenami pro tři ženské protagonistky.

Před závorkou budiž vytěčeno, že Valešova práce s herci je opravdu nezpochybnitelnou kvalitou každé jeho inscenace a že i zde herecké výkony naplní pro většinu diváků vrchovatě představu o tom, kam se může amatérský herc Dobrat. Jenže...

Jenže je otázkou, jestli se má vůbec touto cestou vydávat a když, tak s jakou mírou osobní investice. Bergmanova předloha je pro mne výsostně filmovou látkou, ideálně vyhovující (in)diskrétnímu nahlížení kamery do duší postav v sáhodlouhých monologách, pitvajících vztahy mezi dcerou a matkou až na samu dřeň. To se divadlu může podařit jen stěží, a pokud, pak nechť se herci a herečky Valešova souboru neurazí, ale museli by to být Mistři opravdu s velkým M, aby během 100 minut pronikli k složitému předivu vztahů Bergmanových hrdinů. Zvláště když na to mají při radikálně kráčených monologách značně zúžený manipulační prostor.

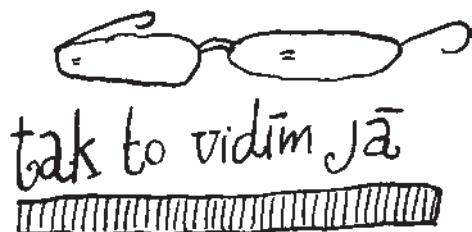
Aby odhalování minulosti dcery a matky mohlo být skutečně vzrušujícím dramatem, nesměly by být karty tak jednoznačně rozdány ve prospěch dcery. Matka Charlotte v podání Evy Kodešové je totiž od počátku obrazem povrchní egoistické bytosti, k níž opravdu necítí soucit a jejíž bolesti a zranitelnosti moc nevěřím. Je to žena, která se nechce dívat pod pokličku a která i otázku "Máš mě ráda?" klade tónem, kterým se pouze ujíšťuje, ne-li přikazuje, nikoli vstupuje na nejistou třesoucí se půdu. Nemá-li ale v sobě propastnou vnitřní pochybnost či rozporuplnost, není vlastně moc o čem hrát. Dcera Eva v podání Veroniky Týcové to má o něco snazší jako ten, kdo útočí a má argumenty na své straně. Její herecký výkon je pro mne přesvědčivější a zajímavější. Ale nic to nemění na největším problému, který s představením mám, a sice na dojmu, že přihlížím pečlivě narežirovanému a zafixovanému jednání, jež se vzrušivě nerodí před mýma očima z momentálního duševního nalaďení hereček na vlnu postav, ale - dle pokynů režiséra - střídají tak trochu v mechanickém sledu lyrické mezzo voce s dramatickým furiosem, aníž by se jejich postavy vzájemně poslouchaly, aniž by vnímaly, co ta druhá říká a proč to říká. Výsledek je, že jim to, co říkají a čím trpí, prostě nevěřím. Příkladů by se našlo dost, snad jeden za všechny - poté, co Eva na matku vykřičí obvinění z toho, že jí nedovolila mít dítě se Stefanem, cvak - přepne se na onu druhou, plačtivou rovinu, a postavy se rázem drží v objetí, přestože matka říká Evě i nadále dost hrozné věci.

Také Evina opilost sloužící jako uvolnění stavidel k odkrývání minulosti se jen pojmenuje, místo aby ji představitelka využila jako funkční herecký prostředek v konkrétní situaci. Ale se situacemi a vztahy je tu také potíž. Proč se tu mluví do publiku, bez vzájemného, alespoň pohledového kontaktu postav, a to i v nejnaléhavějších momentech dramatického dialogu, mi také není jasné.

K problémům hereckým přistupuje i dojem z příšerné kuchyně, popisného hrobečku (scénografie nikoli chudá prostředky, ale nápaditostí) a z mechanického využívání klavíru jen k sentimentálnímu podbarvování a členění textu namísto skutečné dramatické funkce hudby, která je Bergmanem tematizována - vždyť jedna z postav je klavíristka, která o sobě tvrdí, že hudba pro ni je jediným prostředkem k projevení citu! Odpolední představení navíc trpělo nervozitou, častými přeřeknutími a opět (na letošním Hronově už takřka pravidlem!) podceněnou jevištní řečí co do hladiny intenzity i preciznější artikulace.

Ale dosti kritických slov. Komu se představení líbilo, stejně až sem nedočetl. Nepochybuj, že spojených diváků má Taková podivná kombinace citů dost. Jen jsem se pokusila naznačit alespoň některé důvody, proč jsem se s ní nepotkala já, třebaže jsem o to stála. A nemyslím si, že jsem jen citu neschopný cynik.

Radmila Hrdinová

Taková podivná kombinace citů

Petr Haken

Herecký Veroniky Týcové je něžné pohlazení. Co dodat? Byl to nářez jako hrom. A víc nenaší, Tleskám a mám plno v duši.

Vít Závodský

Bergmanovské nastudování renomovaného osminásobného účastníka JH přineslo poctivý zápas s verbálně založenou "rozhlasovou" předlohou dlouhých statických monologů. Existenciální ponor do reminiscenčně odkryvaných vnitřních traumat a komplikovaných citových vztahů egocentrické matky a jejích dvou dospělých dcer v poloze víceméně realistiké sugestivně vyjádřily při skromné scénografické složce vyzrálé kreace všech tří představitelek, především zkázněně soustředěné Veroniky Týcové jako morálně zodpovědné Evy.

Josef Tejkl

Valeš-Bergman-Klapý, tři visačky dlouhodobé kvality, dohromady čistá střížní vlna. Valeš představuje rodinné stříbro českého amatérského divadla. Umí experimentovat /Fajdrácie/, umí sázet na jistotu /Taková kombinace citů/ a je schopným dramatizátorem, který má nos na klenutý příběh. Osobně přijímám výsledek s nepodstatnou hrstkou výhrad, které nejsou ničím oproti tomu, jak skvěle byly rozehrány klíčové situace a jaká hořkost z nenaplňených očekávání a ztrát, provázejících lidské osudy, vane z jeviště.

Antonín Fendrych

Nikdy jsem nebyl schopen dočít severskou literaturu, málokdy jsem dodíval do konce severskou hru. Představení kultivované, vybudované, scénicky, světelně i zvukově domyšlené. Veronika Týcová jako Eva byla znamenitá. Ale vše na mě působilo dlouze a monotoně, zkrátka „seversky“. Něco na mě zkrátka nepřeskočilo, ale mám velmi intenzívní pocit, že ta chyba je tentokrát ve mně. Omlouvám se, ale Skandinávie prostě není můj šálek čaje.

anketka

Komu nebo čemu se na divadle říká pacanda?

Pacanda je divadelní slangový překlad anglického slova petting, tedy sexuální praktiky, kdy se dvojice vzrušuje pouze dotyky úst a rukou. Používá se pro milostné scény zobrazované přímo na jevišti, ve kterých musí herci používat ruce a ústa jako divadelní znak pro předvádění otevřeného sexuálního aktu. Český výrok pacanda se spolu s výrokem prcanda dokonce dostal i do Pavisova divadelního Slovníku, který nedávno vydal Divadelní ústav. Autor v něm analyzuje výrok Josefa Tejkla, který přednesl na mezinárodní konferenci současných dramatiků v Londýně: "Mý hry nejsou žádná pacanda, ale prcanda!" a dokazuje na něm, že vlna coolness dorazila i do Čech. Současně konstatuje, že české výrazy pacanda a prcanda jsou etymologicky daleko přesnější než anglická petting a fucking.

Vladimír Hulec

Přijeli jsme do Hronova už ve středu 4. srpna. Chystali jsme s Michalem redakci a večer jsme seděli u paní ředitelky Marcely i s Ivankou Richterovou. Řešili jsme, jaký bude náklad Zpravodaje, kolik stránek můžeme tisknout atd.atd.atd. Co chvíli zadrnčel nějaký telefon! Už to bylo dost únavné a hlavně to byly samé „jobovky“. Chtěli jsme jít spát, ale Ivanka zazvonil opět telefon. Tvářila se děsně vážně a jen kývala hlavou. Mezitím volal pan doktor Strotzer, že nepřijede Roman Černík moderovat K2. Bylo ticho a v tom Ivanka řekla: to je Pacanda. Zasmáli jsme se Pacandovi – zlobivému moderátorovi K2. Ivanka koukala dost nepřítomně, ještě asi dvakrát řekla JÓ, PACANDA!!!! My jsme se zvedli, že jako jdeme spát, a Ivanka spustila: já věděla, že je naněj spoleh, proto ho taky vytáhli z Brna do Prahy, on ty góly fakt umí! Vážně! A tak se dostal Pacanda na Jiráskův Hronov, a to z hospody, kde seděli Ivančini kamarádi a dali jí vědět, že její oblibenec Pacanda dal gól. Já sice nevím doted komu, ale je mi to celkem fuk!

Pacanda pro mě bude vždycky
Roman Černík, zlobidlo lektor!

japo-

Dráma (diskurz) o láske...

RECENZE

Taková podivná kombinace citů

... tůžbe, frustrácií, o potrebe ľudského kontaktu, nenávisti, o spomienkach, o živote úspešnom a napriek tomu márnom. O zraneniacach starých i nových, o hneve a výčtkách, o smrti i zrode života, o jeho trvaní i o tom, že žiť se musí.

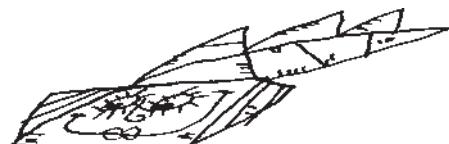
Hrať Bergmanovú sonátu o tom všetkom, navyše po všeobecnej známosti filmu, nie je jednoduché. Ba mimoriadne náročné a može si to dovoliť ten súbor, ktorý ma tri nadpriemerne herečky. Režisér Ladislav Valeš ich v zásade mal. Určite na rámci amatérského divadla. Helena Lenky Šťastnej je výkon parádny, citlivý a ultrafený v miere. Eva Veroniky Týcovej má odvahu vyzeráť na javisku škaredo a dispozíciu k psychologickému ponoru. Šťastlivou sa vyhla opisnosti, prepjatosti a dokázala svoju postavu gradovať. Charlotte Evy Kodešovej je dostačočne mondénná, dostačočne studená ale črtaná nie príliš diferencovanými prostriedkami. Bergmanov text ponúka širšiu škálu možností. „Nicmén“ (prof. Císař) táto trojica vytvorila inscenáciu pomerne sugestívnu, vnútorne štrukturovanú. Pánská časť súboru solidne sekundovala.

V inscenácii je, pravdaže, celý rad miest problémových a problematických, ktorým chýbá hlbšia motivácia konania (napr. situácia ľičenia, klavírnej hry, mechanicky riešených svetelných premien a príchodov či odchodov zo situácií).

Cenné je, že inscenácia Rádobydivadla Klápy nezabieha k larmoyantnosti (plačtivosti), sentimentu a dojimavosti, že si zachovala čosi severskej drsnosti, atmosféry - ľudskej i prírodnnej. Ba režisér vytvoril pomerne konzistentný javiskový tvar a svojich hercov viedol po cestách psychologickej skratky, ktorá dokázala vytvoriť zaujímavý duševno-morálny strip-tease.

Nejzávažnejším problémom inscenácie je jej bodka, pointa, keď Charlotte odsadí poslednú vetu Evinho listu „Nesmí byť pozdě!“ A Evinu nerealizovateľnú nádej premení na jásavý, umelé optimistický transparent, ktorý ide proti zmyslu hry a inscenácie. V týchto Bergmanových príbehoch niet už návratu, šťastia, optimizmu, dejového pozitivizmu. Otvorený autorov koniec tak zmenili na didaktický a falošný.

Vladimír Štefko

Dávno ne "rádoby"

xx PRO

Potkáváme se s Láďou Valešem (Rádobydivadlo Klápy) už léta na nejriužnejších přehlídkách, i rozhovorů jsme seštrikovali mnoho. První otázka pro "divokého" Valeše, jak se mu přezdíválo v dobách, kdy bořil a stavěl a s buldočí urputností prosazoval své vidění divadla, proto zněla - to tvoje divadlo - je stále jen "rádobydivadlo"?

Pravda, když jsme kdysi hledali název divadla, tak v tom byl ten ironický podtext. Že se snad časem možná naučíme to divadlo hrát. Ale to už je dávno a možná dnes už o divadle něco víme.

A po kolika letech jste k tomu názoru došli?

Po deseti minimálně. A nikdy nás nepřestalo divadlo vzrušovat, jeho příběhy, emoce, které přináší. - To dávnější období bylo jaksi choleřické, teď přichází malinko sangvinické a ne dej bože, snad se nedostaneme do fáze zcela melancholické, i když trocha melancholie nezaškodí. Divadlo mě pořád dráždí jako nekonečný zdroj poznání. Nejen "světa", které zobrazuje, ale, a především i lidí, co divadlo dělájí se mnou, co se mnou do toho vždycky jdou.

Dlouho se zabýváš severskou kulturou, Stridbegrem, Bergmanem...

Jsou asi nejbližší mému vidění světa. Tam jsou ty vášně, které mě zajímají - byl jsem v Norsku a hledal v té krajině, v rytmu té přírody, třeba kořeny Peer Gynta, mezi kameny divokých řek, pod vodopády, kde klidně mohli nějaci ti trolové být. To pohádkové neskutečno tam všechno je, může se toho dotknout rukou i srdcem, a z toho plyne ten můj až pohlavní vztah k severské dramatice, jejíž téma jsou jakoby na oběšení, ale s vědomím souvislostí si člověk tu oprátku svléká. To lze v severské literatuře najít...

A co tvůj soubor? Jak tvou životní filozofii, ale také např. i tvůj temperament přijímají herci Rádobydivadla a tví spolupracovníci?

Samozřejmě, že jsem hledal a pak si vychoval lidi, kterým bylo mé přesvědčení sympathetic a srozumitelné, a oni jsou tomu i jaksi předurčení - např. Veronika Týcová k nám přišla jako patnáctiletá dívčka a stále s námi hraje (byť už je profesionální herečkou). Myslím, že na sebe všichni i po těch letech dobře slyšíme. Teď dáváme dohromady takový nový projekt s Jardou Kodešem. Otevřely se nám velmi dobré podmínky v Lounském divadle, po dlouhých letech znovu otevřeném, tam nám nabídl azyl. Takže v lounském divadle budeme střídavě dělat divadlo s lidmi z našich souborů

i společně, máme už určitý dramaturgický plán. Dokonce, prý, když bude Jarda režírovat, tak já u něho budu hrát a naopak... Na to se těším, už jsem starší a pohodlnější a tohle by mohlo být zajímavé...

Takže by z toho mohl vzniknout i pěkný název, třeba "Valeš a Kodeš Rádidiadlo v Lounech". Zlomte vaz!

Eminy zatracený holky

xx PRO

Emu Zámečníkovou netřeba představovat. Dokonce nejen na Hronově, ale také na Wolkrově Prostějově, v Písku, na Dětské scéně v Trutnově, je také jednou z mála ženských opor Levínského Nejhodnějších medvídků. Absolventka DAMU, učitelka dramatické výchovy v královéhradeckých Jesličkách, pedagožka herectví na Konzervatoři Pardubice... Emo, léta se zabývá nejrůznějšími divadelními aktivitami. Co tě na té práci, neb jseš vlastně divadelní pedagožka a musíš ročně vyprodukrovat víc položek než mnohý profesionální režisér, stále baví, těší, vzrušuje?

No, co asi? Je to stálé objevování nového, a mám tím na mysli především nové lidi, nové tváře. A právě to, že jsou mladí - děti, které se vyvíjejí, samy něco objevují a já si to jejich prostřednictvím objevuji taky. Je to život plný překvapení. Když už mám pocit naprostý vyprahlosti, když si zoufám, že už to k ničemu není a nepůjde to dál, tak prostřednictvím těch mladých získávám stále novou energii. A zvlášť mě baví dělat s lidmi, o nichž si mnozí myslí, že jsou beznadějný případ, že z nich nic nebude. A pak se z toho človíčka, nad nímž všichni lámalí hůl, stane osobnost, a to je radost veliká, to je to největší vzrušení. Mám štěstí, že většinou jsem byla a jsem obklopená talenty, fakt, jako bych je přitahovala. S nimi je krásná práce, ale jak říkám, největší vzrušení nastane, když i méně talentovaný po čase zaboduje.

Prošla tvými soubory, dílnami a třídami už pěkná řádka lidí, z nichž jsou dnes zajímaví divadelníci.

Kdysi dávno to začalo v mé Divadelce do kapsy, začínal tu René Levínský, holky Bláhová, Atila Kováč i Jakub Krofta, později Martina Součková, Matěj Kužel, Ondra Novák, Janička Vyschlídová - herci, dramatičtí, scénografové...

Zatracený chlapi - jak vznikal ten kousek?

V Jesličkách máme systém rotací - děti prostě tráví u jednoho učitele dva roky a pak jdou k jinému, takže se ta práce stále prolíná, děti odcházejí a zase se vracejí. A tak se mi vrátila i děvčata, která účinkují v "chlapech" - znám se s nimi velmi dlouho. A při tom novém setkání, kdy se mi vrátila jako dospělá, jsme společně hledaly téma, v němž by se mohly vyrovnat s mužským elementem. Ale tahle skupinka je jen nepatrný zlomeček mých svěřenců.

Celkem jich mám na padesát, dětičky, dospělé, lidi v přípravkách... Děláme i velké inscenace, např. Sen noci svatojánské, Dekameron, vedle toho malé party, které se sestavují podle toho, kdo koho zaujme, kdo s kým chce dělat - viz Zatracený chlapi... -sg-

xx PRO

Filozofové, estetici, tělocvikáři

Co by měli vědět hronovští diváci o Divadle na Cucky z Olomouce, ptám se Lukáše Večerky, který je podepsán jako autor scénáře a režisér Kolář (ž) neví kam jdeme?...

Na Hronově jsme poprvé a všichni jsme divadlem netknutí. Spíš se zajímáme o kulturu jakoby všeobecně, přesněji řečeno - v téhleté skupině jsou různě nadaní lidé, někdo píše, někdo je muzikant a především všichni studujeme.

Lukáš Večerka bude od podzimu studovat režii na JAMU, jiní studují na Univerzitě v Olomouci, estetiku, sociologii, tělocvik, filozofii, jiní jsou na gymplu... Co máte za sebou? Koláž z Koláře je vaše prvotina?

Loni jsme dělali Mittererovo Účtování v domě Božím, ale to byl takový pokus. Chtěli jsme zkusit, zda si vůbec můžeme troufnout na divadlo. Běžně v Olomouci děláme jakési krátké divadelní útvary, dost se improvizuje. Především v Galerii u mloka, což je jednak galerie, jednak čajovna a jsme jí vděčni za azyl a pochopení, že nás majitelé netučou, i když občas něco rozbitíme, a taky jsme jim už snědli nějaká umělecké díla...

Na podzim se možná rozejdete, ty do Brna, ostatní třeba jinam - máte přesto nějaké společné plány?

Určitě, možná, že budeme v jiném složení, ale chtěli bychom využít toho, že každý z nás něco umí. Honza Žůrek, to je ten filozof - tělocvikář, nadaný chlapec a přírodní úkaz, píše hry a jednu z nich asi budeme dělat. Chtěli bychom mít také větší záběr, rozhýbat v Olomouci divadelní, výtvarné a další aktivity. S profesionálním divadlem to tam není nejlepší, mladí lidé na něj nechodí. Snad to bude lepší, až tam přijdu noví absolventi z JAMU, chtěli bychom s nimi spolupracovat, nějaké kontakty už máme...

-sg-

schola ludus

Fedotovova herecká dílna

Na fotografiích Ivo Mičkala vidíte ukázky off-dílny Sergeje Fedotova, která však probíhala pod vedením zkušených Fedotovových žáků Jana Hájka a Michala Čapka.

Škoda jen, že se termín předváděčky kryl s ostatními dílnami. -red-

RECENZE

na jednotlivá představení pro vás psali:

Karol Horváth

František Laurin

Jana Paterová

Jan Císař

Daria Ulrichová

Jakub Korčák

Milan Schejbal

Radostný a tvůrivý herecký projev

Goldoniáda

XIII. národní přehlídka amatérského a činoherního divadla FEMAD Poděbrady/ Divadelní Třebíč 2004

Inscenace Goldoniáda DS Piki Volyně se opírá o poetiku commedia dell'arte, aby z ní stvořila bezprostřední vztah mezi hercem a divákem jako vskutku radostné přijímání tvůrivého působení. Nebyla to inscenace jediná, která svou zábavnou komediální funkci jako funkci estetickou realizovala tímto způsobem. Ale byla jediná, která ji v soutěžním představení dokázala v této rovině plně uplatnit, aby potvrdila, že poetika je východiskem pro rozvinutí funkce estetické. Zvlášť patrné – jako ostatně už dlouho, předlouho – je to na inscenacích, které vycházejí z komediálních textů žánrově a druhově, taxonomicky, přesně určených a realizovaných konvencemi, jež těmto druhům, a žánrům přísluší. To vyžaduje technicky vskutku dobré zvládnutí těchto konvencí především ve složce herecké, aby mohl být nastartován proces, na jehož konci stojí ono radostné vnímání tvůrivého hereckého projevu.

Jan Císař

a Benátskou vdovičkou, které inscenátoři potlačili, neboť text radikálně upravili. Vyškrtli některé typy (Capitano, Dottore a další), poněkud rezignovali na hlavní nit rámcového příběhu a na zbylém textovém základě vytvářejí řadu situací. Činí tak ve velmi dobře vytvořeném hracím prostoru a v odpovídajících kostýmech (výprava Petr Kolínský) a maximálně využívají svých hereckých schopností. Od samého začátku inscenace výborně šlape, až do výstupu Margarety s Baronem. Od této chvíle se tu a tam stane, že se nápady na chvíliku jakoby vyčerpají a sklouzne se jen k textu. Ale těchto okamžíků není mnoho a jsou přebity dalšími skvěle vybudovanými situacemi. Jen trochu litujeme, že se vytratila linie diamantové kukuřice, která je v podstatě základem, od něhož se odvíjí příběh. V inscenaci sice zaregistroujeme, že ji objeví Sluha, ale situace se nedotáhne až k vtipné pointě (zatímco v textu sluha do kukuřice kousne, aby se najedl a vylomí si na ní zuby). Pokud jde o recitátorku, racionalně jsme si ji zdůvodnili jako reprezentantku „vysokého“ umění proti plebejskému, které sledujeme. Ale inscenačně to tak docela zdůvodněno nebylo.

Přes tyto drobné připomínky je třeba zdůraznit, že jde o inscenaci zdařilou a vkusnou, která publikum dokáže utáhnout od začátku až do konce, což u tohoto typu produkce není právě snadné. Vyžaduje to neutuchající invenči a vršení stále nových a lepších nápadů a situací. A to se ve velké míře podařilo.

Alena Exnarová

Goldoniáda, PIKI Volyně

Foto: I. Mičkal

Divadelní dialog v Paderbornu

Letošní 12. Divadelní dny evropských kultur, které ve dnech 5. až 8. května společně uspořádaly Svat amáterských divadel Severního Porýní-Vestfálska a Celoněmecký svaz amáterských divadel ve stotisícovém městě Paderborn s historickou tradicí sahající až ke Karlu Velikému, byly v mnohém smyslu zvláštní. Pouze několik dnů po rozšíření Evropské unie především východním směrem se zde setkali divadelníci z 11 států. Vedle skupin z Belgie, Chorvatska, Velké Británie, Holandska, Jižních Tyrol, Litvy, Maďarska, Slovenska (dětský soubor Lano z Bratislavы s inscenací *Od deseti let do doprovodného programu pro děti*), Německa přijeli pozorovatelé z České, Irska, Norska a dalších zemí. Jako vlaštovka předurčující možné formy spolupráce v budoucnosti zde měl premiéru společný česko-německo-polský divadelní projekt, přesněji řečeno

Od začátku inscenace šlape

Goldoniáda

Divadelní soubor PIKI z Volyně sáhl po Strinskou Goldoniádě, která se volně inspiruje postupy a principy commedia dell'arte, využívá motivů a postav z jejích her. Volynští v čele s režisérem René Vápeníkem vědí, že text, který v základních rysech drží pohromadě, počítá na druhé straně s improvizacemi, odbočkami, hravostí a imaginací. V původní předloze lze vystopovat zřetelné inspirace Sluhou dvou pánů

inscenace Kafka - Za dveřmi jako výsledek dvouleté intenzívní divadelní dílny. Myslím si, že právě tento ročník skutečně naplnil koncepci festivalu jako dialogu divadel různých národů.

Kafka - Za dveřmi

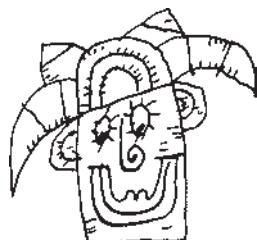

Kafka - Za dveřmi, společný česko-německo-polský projekt. Polský režisér Michael Nocon, žijící v Německu (na 70. JH jsme viděli jeho Vojcka se souborem z Pulheimu) a Franz-Josef Witting (mj. hlavní pořadatel festivalu v Paderbornu a čelný funkcionář Celoněmeckého svazu amatérských divadel) se spojili s NIPOS-ARTAMA a Domem kultury v Krakově a vymysleli dvouletou divadelní dílnu postavenou na denících Franze Kafky. Svět mladého Kafky byl prostředkem sebepoznání mladých lidí a jejich hranice překračující komunikace o současném světě. Nejvíce účastníků bylo z Polska, nejméně z Německa. Převažovaly dívky. Inscenace Kafka - Za dveřmi je divadelním výsledkem dílny. Šestnáct nejrůznější dřevěných dveří na kolečkách, jako znak samoty, zároveň otevření se světu, úkrytu a útočiště je velmi působivým obrazem duševního světa mladých lidí. Jejich otevření a zavírání, záměny míst a soupeření spolu s výraznou pohybovou choreografií a v poslední části také vlastních (to znamená nikoliv citací z deníku) promluv o sobě česky, německy, hebrejsky, polsky slouží vyjádření tématu inscenace „hledám sebe, hledám své dveře, hledám sebe za svými dveřmi“. Inscenace má velmi působivý světelní a zvukový plán (např. klapání dveří, klapání dveří apod.). Oba tyto plány, pohyb, tanec jsou hlavními prostředky inscenace. Ostatně uvidíme ji na letošním JH.

Lenka Lázňovská

*Goldoniáda, PIKI Volyně
Foto: I. Mičkal*

3x PRO

Volyňské divadlo žije

Povídáme si o posledním představení, Goldoniádě, s René Vápeníkem, který, dá se říci, je novým režisérem volyňských. Tento soubor slavil na Jiřákově Hronovu úspěchy v osmdesátych letech minulého století (Maraton, Ptíček, Pec), mnohokrát se účastnil divadelní Třebíče a po letech znovu na Hronově, už jako PIKI Volyně v roce 2002, slavil úspěch s Kohoutovým Augustem...

Dnešní soubor je jakýmsi konzistentním pokračováním té staré party, stále udržujeme kontakt např. s Jarouškem Kubešem, někdejším režisérem a hercem (památná je jeho sólo inscenace Osamělost fotbalového brankaře) a s možně s Miloslavem Pikolonom, který je stále uprostřed dění. A přál bych si, aby to tak bylo i do budoucna. PIKI Volyně je hravá parta a dělám s nimi velmi rád. Sám jsem do volyňského souboru vplynul jako úplně slepý a němý Indián v Tajemství Větrného kaňonu, který v roce 1995 s volyňáky dělal Zdeněk Pošíval.

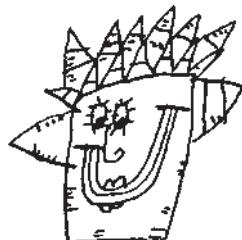
Režírujete taky v Šumperském profesionálním divadle...

To tak vyplynulo ze situace. Jednak tam v angažmá působí někdejší člen našeho souboru Vladimír Gottwald (jeden z protagonistů slavného Maratónu), jednak mě oslovil ředitel tamního divadla, který viděl mého Augusta, a tak jsem tam letos dělal pohádku pro děti.

Jakou strukturu má volyňský soubor?

Je to soubor generační - všichni jsou totiž daleko starší než já, mají kolem padesátky. Nikdy jsem si to moc neuvědomoval, až v souvislosti s letošním Hronovem, protože hrát dvakrát za sebou Goldoniádu je pěkná fyzická zátěž. Ve Volyni máme před sebou Podivuhodné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, už se tím nějakou dobu zabýváme, na podzim začneme zkoušet...

-sg-

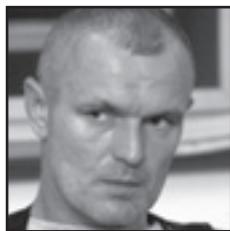
RECENZE

na jednotlivá představení pro vás psali:

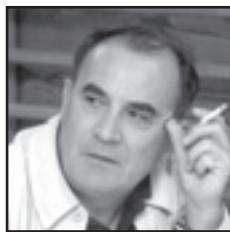
Pavel Purkrábek

Silvester Lavrík

Vladimír Štefko

Vladimír Zajíc

Aleš Bergman

Marie Kotisová

Radmila Hrdinová

BEZ UMRTVENÍ

pokračování ze strany 2

Já vím, řeknete, že by se vytrácel princip tří N amatérského divadla. Nehrát za peníze, Nemít peníze a o penězích Nemluvit. Já ale myslím, že vybírat rozumné vstupné a nechat si z něj adekvátní (rozumnou) část není proti duši amatérského divadla. Co tou duší myslím? Nezávislost, svobodu, autenticitu, ideály. Jako v šedesátých letech v Avignonu.

Myslím, že je načase otevřít Hronov "batůžkářům". Otevřít někde louku pro jejich stanové městečko, nabídnout různé možné noclehové třeba i v soukromí či v na čas otevřených penzionech. Ti lidé by přijeli za divadlem nejen na "hlavní" program, ale třeba by je daleko víc zajímaly produkce ve stanech, které by tu rozložily naše i zahraniční divadelní společnosti, zajímali by se o nové produkce nezávislých scén, které by hrály na půdách, ve stodolách, v industriálních objektech, na loukách, na ulicích. Takový divadelní život by jistě vyžadoval jistý řád, pravidla a pro město na týden či měsíc ruch a hluk. Ale přinesl by sem významné peníze, významnou slávu a proslulost. Jako do Avignonu.

Dovedu si docela dobře představit, že se festival protáhne na celý srpen, budou se tu střídat amatérské, nezávislé a nakonec i profesionální scény, přijede řada turistů a město za měsíc zbohatne víc než za celý zbývající rok. Kdo na srpen propůjčí svou stodolu a dům, odjede v září za vydělaný peníz na jedenáct měsíců na Kanáry. Anebo si bude užívat vlastní zahrádky. Jako majitelé nemovitostí v Avignonu.

Nestálo by to za to?

Vladimír Hulec

KRÖNELL

Na Křížovém vrchu
Malé Vinohradské divadlo Praha
Foto: I. Mičkal

KÁDVĚJKA

Zaznamenáno na Kritickém klubu (úryvky).

Přední bychom se chtěli všem omluvit. Mluvené slovo má určitou intonaci a je pronášeno v konkrétní atmosféře. Zaznamenáno pak může někdy mít posunutý nebo až opačný význam. Neberte tedy tyto rádky jako přesné formulované verdikty, ale jako záznam nezaznamenatelného – jako pokus o zprostředkování a připomenutí...

Vánoce u Ivanovových

Daria Ullrichová

Doporučuji všem režiséřům prostudovat tuto divadelní hru, která má 4 dějství, 9 obrazů a vloženy jsou dva monology.

1. obraz – děti Ivanovových ve věku od 1 do 82 let a chůva. Je to zvláštní rodina, každé dítě má své vlastní příjmení. Dětí zlobí. Jednoroční Péťa se nechce mýt, přemítá o smrti, je to intelektuál. Soňa (32 let) má sklon ukazovat to, co holčičky nemají ukazovat. Soňa říká: Jak přídu pod stromeček, ukážu vám to, no nezabili byste ji? Chůva vezme sekeru a usekně jí hlavu. Přichází policie, mluví ve verších, je ráda, že Ivanovoví jsou kulturní rodina, protože rodiče odešli do divadla nebo na balet. Chůva se přiznává – vyjadřuje se pohádkovým jazykem. To jsou atributy Zločinu a trestu

2. obraz – V lese, dřevorubci chválí zdravou práci na čerstvém vzduchu a těší se na Vánoce. Fjodor vypráví o dívce, za kterou bude kvačit. Dřevorubci posunky naznačují, že je to neobvyčejně zajímavé, neumí mluvit, ale zpívá, což je výjimka, která potvrzuje pravidlo. Dřevorubci odcházejí, na pasece vzneseně debatují zvířátká – žirafa, plch, prasátko a lev.

3. obraz – nad rakví. Rodiče truchlí nad rakví, ale přemůže je všeň, žena se muži oddá, ale pak oba litují. Dřevorubci přinesou vánoční stromek, pokloní se majestátu smrti, až na stromek, který nemá čepici.

4. obraz – na strážnici. Písář a strážník meditují nad smyslem života. Policejní náčelník recituje verše. Přivedou chůvu.

5. obraz – v blázinci. Lékař se bojí šílenství a rozstřílí svůj obraz v zrcadle. Lékař se také těší na Vánoce, chůva je zdravá. Pacienti odcházejí na borůvky a jahody.

Monolog služky o lásce k Fjodorovi.

6. obraz – služka svede Fjodora, ten má chandru. Služka mu prozradí, že je jeho milenka vražednice. Fjodor se rozhodne učít se latinu a chce být učitelem.

7. obraz – existenciální. Péťa rozmlouvá se psem Věrou, který ve verších hovoří o smrti. Péťu to ne překvapí a říká: Co by mi tak v mé věku mohlo být divné, uklidněte se.

8. obraz – v rychlém sledu zemřou tři soudci, řeší se spor mezi Kozlovem a Oslovem, který je traktován ve verších. Chůva je vinna.

9. obraz – vidíme chůvu s dětmi, opět jsou s dětmi problémy tělesného rázu, chůva je jejich chováním pobouřena. Jsme v očekávání nejhoršího, kupodivu se ale nic nestane. Rozsvítí se jolka, matka zpívá A,E,I,O,U, podlehne sile atmosféry. Syn se zastrčí. Posléze vymře celá rodina, děti jedno po druhém. Vypráví se o tom, že Fjodor se stal učitelem latiny. Jediný, kdo přežil, je chůva.

Hra skýtá velmi poetický jazyk, pevně tkví v kontextu ruské kultury, je prošpikována odkazy na ruskou literaturu (Dostoevský, Puškin, Gogol). Bylo by možné ji chápout jako protestní parodii Zločinu a trestu. Invenční režisér by si tím poradil. Pracuje se zde s bizarním propojováním elementů. Každý vypravěč kamenného vtipu ví, že ho nesmí vyprávět drastickými prostředky. Vytanula mi poetika Divadla Járy Cimrmana – podobné jazykové figury. Inscenace se s formou textu minula. Základní lapsus – připsání moderátora. Nepřipravení diváci byli vtipnější než moderátor sám. Komentování bylo proti způsobu traktování, pustý chaos, koncentrované trapno, vnitřní souvislost nebyla srozumitelná.

Jan Císař – Nemám nástroj, jak tu inscenaci analyzovat, nemám záhytný bod. Nerad jsem dešifrátor, nepochopil jsem nic z toho, co se na jevišti odehrávalo. Je to výkřik, který je neformulován a neartikulován divadelním jazykem. S texty se dnes děje cokoliv, ale vždy se snažím najít kód, ale zde jsem ho nenašel.

Daria Ullrichová – myslím si, že je to nešikovnost, ten text, byl bizarní, má svůj rád. Byl to nekonečný maglajš, rozblabolenej nesmysl.

Regina Szymiková – Maglajš byl traktován permanentní křečí, škleby a forzí, tím došlo k nesrozumitelnosti. Bylo předváděno neumětelství.

Vít Závodský – text má rád a poetiku charmské linie. Frustrace z doby, vykloubenost je traktována jako normální. Syžetová linka byla rozbita. Nemám pro to jinou nálepku než trapno, magořina.

Divák s copem – Budu za advokáta diaboli. Trapný konferenciér na začátku ukázal, že to bude o trapnosti Vánoc, nešlo o Rusko, ale o nás. Neherectví a nedivadlo byl prostředek k popření Vánoc. Publikum má nárok na komentáře, odcházení, ale bylo to včera neadekvátní.

Daria Ullrichová – Na divadle se nedá lhát, nemůžete se ptát a nemůžete jen tak poslouchat, moderátor byl vyveden z míry, že diváci odpovídají něco jiného.

Divák s copem – byl přesně tak trapný jako moderátoři ve všech komerčních médiích.

Petr Lanta - soubor zatáhl do hry i odcházející diváky.

Josef Tejkl - neviděl jsem poprvé. Moderátor trapnost vytváří zcela záměrně a programově, nechce ukázat svůj ostrovtip (herc je jím dostačně obdařen). Osobně jsem si to představení užil. Má rád, když snobové trpí. Já jsem se pointy dožil. Myslím, že rodina nevymře, ale spáchá sebevraždu.

Lída Honzová - Mě to zasáhlo úplně jiným způsobem. Uvědomila jsem si, že mládež je v depresi, devastuje se nám před očima a my jí před očima vraždíme kapry. Je to výsledek naší výchovy.

Divák s copem - Věc nejvíce provokovala tím, že nám klouzala z rukou, a to byl záměr, ale nepočkal se s publikem.

Divák z Chomutova - Mě představení nechalo chladným. Neviděl jsem tam ani tu trapnost. Byl to ne chaos ale choas.

Divák v tričku ING - Něco jsem očekával ze znalosti souvislostí. Proč tenhle text, proc si ne napsali něco sami?

Jakub Korčák - Je to obraz, ve kterém žijeme??? Nevnímám to jako záměr, ale něco, co bezděčně plyne. Nahrozené téma fašismu - Kein Waser das ist Gas - z toho mi bylo smutno.

Jan Císař - byl to nedivadelní výkřik, pro mě to divadlo není, nefunguje to. Já už Pepíkovi (Tejkovi - pozn red.) o divadle neřeknu ani slovo. My dva se nemůžeme domluvit.

Antigona - odjezd

Jan Císař - Text byl oceněn v soutěži Alfréda Radoka. Je považován za dobrý a kvalitní. Provádí výrazný posun s celou tématikou. Jde o demonstraci, ukázání stavu světa, v němž je rozhodující politika, mechanismus moci. Na tom je postavena zápletka hry. Dnes je to mocný proud, který nám chce sdělovat, jak na tom v tom světě jsme, jak to funguje. V textu je Antigona pojata jako zastánek radikálního až revolučního stanoviska proti špičce moci představovanou Kreontem. S opilci rozmlouvá a kárá je, že sedí v hospodě a nic nedělá, chce jím otevřít oči. Tady se cosi dozvídáme z televize, nebylo to zvukově vydáno. Tady ta Antigona o to byla ochuzena. Zpráva o stavu světa byla sugestivnější podávána prostředky technickými. To mělo pro mě hodnotu, tam byly věci, které zapůsobily nejsugestivněji, nejvíce se mne to dotklo. Podoba světa se tak ukazuje lépe, než prostředky hereckými. To mně fungovalo včetně sprchy. Proslavené kritické ale: jak se to vztahuje k té části inscenace, která je pojednána herecky. Divadlo není technika, ne že by

se technice divadlo vyhýbalo, ale co s tím potom uděláme. Tato část je neskonale méně přesvědčivá.

Zůstává silný vztah Ismény - Antigona. Možná to pro mě získává významy poněkud zvláštní, do popředí se dostává vazba na Isménou, Antigona bojuje s Haimonem i Kreontem o to, aby ji Isménou zůstala zachována. U mnohých postav mi leckteré motivace unikají, jsou tam pro mě mezery a je to ploché. Já proti vizualizaci nejsem, E.F.Burian tím podporoval sdělení o lidském osudu, ale tady to klouže.

Pavel Purkrábek - Viděli jsme obdivuhodně výtvarně technickou výbavu. Nebyly to ilustrace. Chtěl bych pochválit vtipné kostýmy. Matoucí prvek je, že hybatelem je Haimon.

Regina Szymiková - Pan profesor se nezmínil o tom, co jsme viděli na dvoře. Co ta Médea? To, co jsme viděli, na mě působilo jako důsledek toho, co jsme viděli na dvoře.

Jan Císař - Já se omlouvám, že jsem na to zapomněl, ale já jsem to vyřadil. Mně se to divadelně líbilo nejvíce. Jestli to není způsob narace, nabídnout nám cosi skrze mytologii?

Radka Hrdinová - Sikora znásilňuje mýtus, zachází s ním velmi volně. Je to základní princip textu.

Vít Závodský - Připadám si jak v Rychlých šípech. Sám jsem měl problém, jak tam tu Medeu zařadit. Svět mužů jako svět trubců.

Pan Toman - Nabídnou laický pohled. Líbila se mi výtvarná stránka, zmultimediálnění. Viděl jsem příběh dvou sester, které usilují o syna šéfa diskotéky. Antigona je holka, která se dala k jehovistům a dělá v hospodě poprask.

To, co bylo venku, nevynalo.

Divák 3 - Málo se mluvilo o tom, že to má politický rozměr, hamletovský motiv.

Vlado Štefko - Politická intrika je výsostně současná, má současnou technologii a nástroje. Smetení Antigony se děje rafinovanějším způsobem než u Sofokla, aby si nikdo neušpinil ruce. Technika nemůže odevzdat informaci o lidském problému. Výstupy, které se tohoto tématu týkají, jsou letmé, a tato téma nevystupují do popředí. Vznikne povrchní, konstatující, svým způsobem statický obraz. Záleží na tom, jak je divák pilný. Divadlo je principiálně postavené na jevišti a hledišti. Každá etapa přinese výdobytky, polovina se zapomene, polovina se stane výzbrojí další etapy.

paní Hulcová - ženy znásilňovaly a byly znásilňovány. Měla jsem pocit, že je to feministické divadlo.

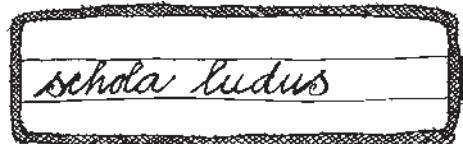
-anja-

Když se to umí a když to není odfláknuté

Letos jsem se v Hronově zapletl do diskusí o odvážných režijních koncepcích. Zdůrazňoval jsem hodnotu odvahy podstoupit riziko uskutečnění vlastní vize namísto sázení na jistotu diváckého úspěchu osvědčenými - a tím jaksi sériovými a zprůměrovanými - prostředky. Tyto diskuse se dosud týkaly netradičních žánrů - děl, u nichž je riziko neúspěchu, nezvládnutí a neoslovení diváka nejzřejmější. Páteční „Taková podivná kombinace citů“ mě ovšem upozornila (a to je slabé slovo) na další směr tvůrčí odvahy: odvahy „normálně“ inscenovat „normální“ náročnou hru „normálními“ prostředky. A jít do toho tvrdě bez zadních vrátek a povrchních zpestřujících berliček. A bylo vidět a cítit (to je opět slabé slovo), že když se to umí a když to není odfláknuté, může to být síla. Upozornění (zase to slabé slovo) tedy může znít: Divadlo je buď odvážné nebo přízemní (také dobré nebo špatné, ale o to teď tolik nejde) a žánr je zcela podružný.

Petr Macháček

Ukázky semináře I
(jako Inspirace místem)
Foto: I. Mičkal

snímky kapelám, které se nám líbí a nemají na natáčení peníze. S Lavříkem tam chystáme natáct přímo v klubu povídkový film. Dokonce jsem tam natáčil pro jednu kapelu videoklip, který by měl být vysílaný v Slovenské televizi. A začal jsem fotit. No úplně si to užívám.

Mluvil jste o divadle, které jste přichystal se svou dcerou. O co jde?

To už je divadlo třetího tisíciletí. Je intermediálně, interaktivně nevím jaké. Na svícení jsem používal desktop z windowsu, který jsem promítal přes projektor. Neměl jsem žádné "povinnosti" vůči úspěchu či profesionálnímu provozu, cítil jsem se zcela svobodně. Zajímavé - a pro mě trochu záhadné - je, že mě "fans" z Kubína, kterých je asi 300 a vždy jezdí na mé inscenace, tvrdí, že to byla má emotivně nejsilnější inscenace, kterou jsem kdy udělal.

Po svých zkušenostech jste zřejmě na profesionální divadlo zanevřel?

To ne, jen na něm nechci být teď závislý. Na podzim ale budu jako režisér hostovat v trnavském divadle.

Dá se vůbec moderní divadlo dělat na regionální scéně?

Jsou tam limity. V první řadě v tom, že to platí město, že část - asi 1/4 - rozpočtu musí získat divadlo vlastními silami. Divadlo se tak plácá hore dole, není mu jasné, zda má dělat komerci a tahat diváky za každou cenu do divadla, což bych sice nejáhal, ale aspoň by to bylo srozumitelná situace, anebo zda chce "umění". Oni radní chtějí většinou, a každý o tom, co je umění má jinou představu. Myslím, že jsme to se Silvou Lavříkem neměli ve Zlíně zle vymyšlené, ale narazili jsme na tolik zdí, že jsme je nedokázali překonat. A největší zdí jsou klebetrní herci, kteří nemají co dělat. Permanentně sedí v kurárně nebo v klubu, chvíli nenávidí ty, kteří jsou obasazeni v dvojáku proti nim, pak se to přeskopí a oni zas pomlouvají někoho jiného. Toto se permanentně od rána do večera řeší. To je největší průsér regionálních profesionálních scén, to jsme s Lavříkem nemínili akceptovat.

Vraťme se na půdu Jiráskova Hronova. Jak hodnotíte letošní ročník?

Letošní JH mi potvrzuje teorii, že divadlo se vždy pohybuje v jakýsi sinusoidách a momentálně jsme na té spodnější části. V Hronově - aspoň tak mi to připadá - jako kdyby se objevoval cyklus, že každý druhý rok je silnější. Teď jsem narazili na ten slabší. To je můj názor. Je to ale přirozené. Četl jsem že v Čechách vzniká každoročně 600 premiér, které se jen hlásí do amatérských soutěží. To znamená, že ve skutečnosti jich je ještě o hodně víc. Ale vždy to dělá zhruba ten jistý počet lidí. No a té invence, těch nápadů není tolik, aby vydaly každý rok na silný Hronov. Ale nemyslím, že by to letos byl nějaký výrazný propad. Je to standardně dobrý ročník, na kterém se ale neobjevilo nic výjimečného.

Mohl byste být přesto konkrétní. Co vám připadalo na té pomyslné sinusoidě nahore a co dole?

Budu mluvit v první řadě o pozitivních věcech.

Rozhodně mě potěšilo Divadlo VOSTO5. Nejen tou, pro mě možná až moc jednoduchoučkou, ale velmi milou záležitostí Sniežka. I z ní ale na mě "křičelo", že je to tak vyrobené ne proto, že by chlapci tak jednoduše mysleli a jednoduše pracovali, ale že je to stylizace, kterou si momentálně zvolili a cítí se v ní dobře. Bylo za tím cítit silný divadelní motor. Fascinující byl pro mě také jejich stan, co tu postavili, a to, co a jak tam dělali, jak tam existovali, jak přitáhli ccela nové diváky. To je velmi dobrá, pozitivní věc.

Dál budu určitě vzpomínat na sokolovskou Plešatou zpěvačku. Precizní výklad, poctivá práce, nejen v přípravě, ale i v tom, jak je to udělané na jevišti, disciplinované herectví, které slouží hlavně tomu, aby ten zážitek měl divák. Já ho opravdu měl, velmi jsem se bavil.

Rozhodně byla pro mě jako vždy zážitkem inscenace Petra Lanty. Stále mě fascinuje, jak on divadelně myslí.

A to horší z letošního JH?

Mrzí mě, že jsem tu viděl pár inscenací, které se mi zdály jako by stlučené na koleně. Jako by si inscenátoři mysleli, že stačí mít jen dostatečně blázivné nápady na to, aby to bylo přijaté. Pravděpodobně jim křivdím, ale jako divák to cítím jako neúctu tvůrců vůči publiku. Že jim divák nestojí za to, aby se lépe připravili. Možná by stačilo to o sezónu déle zkoušet, když už mají málo času na zkoušení, a po roce přijít s hotovějším tvarem. Neboť potom i to, co je dobré myšlené, nemá šanci zaznít, protože to není odkomunikované na jevišti. Divák není od toho, aby věci domýšlel za ně.

Co konkrétně máte na mysli?

Určitě Vánoce u Ivanovových, odvážné koncepčně, ale zcela nezvládnuté jeviště. Ale bohužel také třeba Solný sloupy od Šviháků. I když v tomto případě je důvod asi jiný. Režisér a autor v jedné osobě zřejmě cítí v sobě takovou přemíru tlaku vypovídát o jistých věcech, že ztratil soudnost. Jako kdyby si myslel, že závažnost problémů, které akcentuje, je tak velká, že vše ostatní je zbytečné. A to mu převálcovalo všechny divadelní složky. Já minulý rok od Šviháků viděl skvostný kus, Amatéry. Byl jsem tou inscenací velmi nadšený, všude jsem ji chválil, všude jsem ji doporučoval. Ta inscenace měla existenciální rozdíl, a to filosofického myšlení dospělého, vzdělaného člověka, který má co říct. Navíc byla výborně zahrána, měla neskutečně dobrý feeling. A najednou jsem viděl bezmocnou, naštvanou křč, která tak tak se mnou komunikovala. Řeknu to jednoduše. Připomínalo mi to Kotel na Nově, kde se sejdou lidé, kteří mají konečně jednou za život šanci politikovi, kterého pocitují jako nedobrého, hlasitě vynadat. Vykřičet svou - třeba i spravedlivou - zlobu. Ale ono to nefunguje.

Zaznamenal jste či zaznamenáváte nějaké výrazné proudy v současném českém amatérském divadle?

Tak jako u nás jsou v něm stále přítomné takové ty staromilecké divadelní pokusy. Ty jsou a budou v amatérském divadle vždycky a všude. My na to na Slovensku nemáme termín, ale u vás se používá sousedské divadlo, což se mi moc líbí. To je úžasná

věc, nemusím se na ty inscenace chodit dívat, zajímá mě jiné divadlo, ale je úžasné, že jsou.

Mě daleko víc zajímá ten divadelní proud, který jde souběžně s tím, co divadelního se děje v Evropě. Možná to není nejsoučasnější, nejmodernější divadlo, ale takové divadlo tu vždycky za poslední léta bylo. Pro mě to jsou soubory či tvůrci jako je Petr Lanta, Igdyž Kolín, některé brněnské věci, Dekadentní divadlo Beruška. Ty jsem na Hronově bohužel nikdy neviděl, znám je odjinud, ale je to excelentní improvizáční divadlo. Přitahuje mě mimojiné i tím, jak umějí jeho tvůrci "nasrat" diváka.

Pak je ve vašem amatérském divadle pro mě dost záhadný proud, kterému nerozumím a který na Slovensku nemáme. Je to cosi, co jakoby zmrzl v 60. letech a teď se to nanovo objevuje. Já sleduju na scéně mladé lidi, kteří přece nežijí ve vakuu, a přesto se na mě jako hudební doprovod k současné výpovědi o těch lidech valí z jeviště nějaké zle zahráne, zle odzívané bluesové dvanáctky. K tomu si jako "generačního" autora vybírájí Jefferse, Wendy Cope a další "staré flákoty". Nic proti nim, ale... Hledím a nerozumím tomu. Tohle má být generační výpověď, ze které jde krev, pot, slzy, semeno, cokoli.

Jste Slovák. Jak jste viděl slovenskou účast na letošním JH?

Nevím, zda je toto cesta. Radikálně překopat antický text, změnit mu základní vyznění, ale tím způsobem, že ho nedodělali. Tedy nevysvětlili, proč hrají o Isméně, a ne o Antigoně, když se to jmenuje Antigona. Ale režiséru Ivetu Jurčovu poznám léta, je to žena, která umí obrazy na jevišti stavět s velkou silou, umí pracovat s herci, "dokopat" je k výjimečným výkonům. Stále se vyvijí a těší se, až jednou udělá něco opravdu pořádného. Věřte mi, přijde tp.

Jaký je podle vás smysl amatérského divadla?

Víte, já bych amatérské a profesionální divadlo příliš nerozděloval, zvláště v Čechách a na Slovensku, kde se tzv. profesionální divadlo vyuvinulo z ochotnického. Rozdíl je podle mne jen v tom, že někdo je za tu práci placený a někdo ji dělá z nadšení a ještě si za ni, aby ji mohl dělat, platí. A ještě je rozdíl v tom, že někdo má velmi výhodné materiální podmínky, a někdo nemá na tu práci nic. Přesto ve výsledku rozhoduje jen talent, usilovnost a zkušenosť. Nic víc.

Dobrá. Jaký je tedy smysl divadla v současném světě?

Zapeklitá otázka. Mám pocit, že divadlo ztrácí vysoký statut, který ve společnosti po dlouhou dobu mělo. Jako kdyby ten zázrak, že se divadlo děje přímo přede mnou a naživo a mohu přímo až nosem cítit lidi, co je hrají, což je myslím úplně fascinující, jako kdyby tento zázrak divadla nestačil, aby se stal fenoménem, který významně mluví do zprávy o stavu společnosti a do toho, jak by ta společnost měla vypadat. V 60. letech tomu tak bylo, možná i do roku 1989, ale dnes tuto schopnost ztratilo. Neví, čím to je. Dobou? Nebo je to jen vlna, která zas vynese divadlo tam, kam podle mě patří? Dnes má tuto schopnost spíš film.

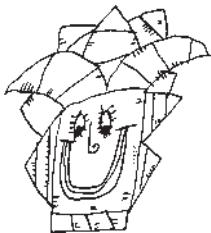
Myslíte, že divadlo je "out of time"?

Ne. Třeba vlna coolness dramatiky je podle mne snaha divadelních tvůrců reflektovat změnu způsobu komunikace uměleckých tvůrců se svými diváky, zachytit současnou dobu a nezůstat pozadu. Ale je to podle mne neúspěšný pokus. Bude muset přijít něco jiného.

Jaký je tedy váš současný vztah k divadlu?

Skeptický a zároveň nadšenecky obrozenec. V divadlo věřím, jen momentálně se mu nedáří tak, jak by mělo.

Vladimír Hulec

Spolupráce celého týmu je důležitá

Marcela Kollertová

přípravná, energická a hlavně nová paní ředitelka Kulturního a informačního střediska v Hronově. Známe se letmo už léta z divadla (pochází z Červeného Kostelce a hraje a režíruje v tamním souboru), ale posledních deset dní nás velmi sblížilo, i když má Marcela neustále u ucha telefon a v podstatě je v běhu.

Máš po těch deseti dnech ještě ráda divadlo?

Mám, protože tyhle lásky se jen tak nezbavím a ani nechci. Já patřím k divadlu už od svých tří-

nácti let, kdy jsem začala hrát, a to už je pěkná řádka let. Asi před sedmi osmi lety jsem začala v Červeném Kostelci režírovat. Najednou jsem zjistila, že už mě nebabí jenom hrát, ale že chci i více organizovat dění na jevišti. Režie mě baví víc, ráda dávám věcem smysl. Ale teď, po těch deseti dnech, se cítím nesmírně unavená, o pět let starší a bohatší o pár šedivých vlasů, ale s rozehnáně větším množstvím zkušeností z toho maratonu. Už teď vím, že některé věci se musí změnit nebo aspoň zlepšit, upravit, aby ten příští, jubilejní pětasedmdesátý ročník, byl ještě mnohem lepší. Byla to prostě moje premiéra s trémou i chybíčkami, ale dá se s tím něco udělat. Řadu věcí jsem nechala tak, jak se dělala léta a myslím si, že by bylo dobré je změnit. Ale vše nezáleží jen na mně, je tu festivalový výbor, který má řadu věcí pod kontrolou. Letos se podařilo rozšířit doplňkový program, hrálo se v něm na více místech a výběr byl nejen pro účastníky festivalu, ale i pro místní, myslím, velmi pestrý. Podařilo se nám, po referencích Vladimíra Hulce, dostat do Hronova stan VOSTO5ky. Myslím si, že mladí lidé něco takového potřebují a také to s radostí přivítali. Hrálo a zpívalo se ve stanu mnohdy až do bílého rána. A program v parku? Některé kapely (především místní) jsou stálíci, ale, pravda, jsem mladší než mí předchůdci, a tak se skladba doplňkového programu přirozeně proměnila.

Podívejme se teď na 74. Jiráskův Hronov řečí čísel.

Celkový rozpočet festivalu je 1,5 miliónů korun. Částkou 520 tisíc přispělo Ministerstvo kultury, 150 tisíc Královéhradecký kraj, 100 tisíc Město Hronov, 350 tisíc sponzori. Další příjmy tvoří poplatky seminaristů, prodej vstupenek a tiskovin. Diváci 74. Jiráskova Hronova shlédli 42 představení hlavního programu v podání 22 souborů, 6 inscenací v Hronoff programu (celkem 9 představení), každý den tři a více vystoupení v doplňkovém programu. Počet prodaných vstupenek se opět blíží k deseti tisícům, přesný počet budeme znát až po skončení festivalu, stejně jako budeme znát přesný počet návštěvníků. K smutným statistikám patří rozbité a utopené nově instalované žárovky nad řekou, ukradené 2 vlajky a 46 praporků s logem Jiráskova Hronova a jedna utopená školní lavice, kterou vytahovali potápěči. Velkou součástí byly vzdělávací semináře. Letos jich bylo 12 (jeden byl zdvojený), probíhal Kritický klub K2. (Nastoupilo 261 seminaristů z původních 320 přihlášených). Navíc ještě probíhal rozborový seminář SČDO a dílna Sergeje Fedotova. Na pozvání paní starostky letos na slavnostní zahájení přijeli: Ministr kultury Pavel Dostál, ředitelka odboru regionální a národnostní kultury PhDr. Zuzana Malcová, z ministerstva kultury pak dále paní Róza Polendová a JUDr. Magdalena Hůrková, předseda výboru pro regionální rozvoj při Královéhradeckém zastupitelstvu pan Petr Kuřík, vedoucí odboru kultury a památkové péče Královéhradeckého

kraje PhDr. Pavel Mertlík, ředitel kanceláře senátu ČR Dr. Milan Kupka, poslanci Parlamentu ČR Mgr. Zdeňka Horníková a Ing. Jiří Hanuš, senátor Bc. Petr Fejfar a čestný člen výboru Jiráskova Hronova Doc. Milan Uhde. Mezi hosty 74. Jiráskova Hronova byl i Franz-Josef Witting, jeden z viceprezidentů BDAT (německý svaz amatérského divadla) a hosté z Berlína a anglického Harlow.

Co všechno jsi musela v průběhu JH řešit?

No, je pravda, že jsem vůbec netušila, co všechno mě může potkat. Čekala jsem na problémy kolem řešení divadelní scény, zvukařiny... Jednou ráno mi zvonil telefon, že se porouchaly sprchy v základní škole ve Zbečníku. Nebo ve čtvrtek, kdy najížděli seminaristé, se chystala výstava a zůstal nepořádek v předsálí Josefa Čapka, ale uklízečky byly už doma. Tak jsem vzala hadr a vytírala, to nedělám ani doma. Řešila jsem i věci kolem vybavení seminářů a pro seminář „I“ jsme museli sehnat všechno možné, od zednické lžíce až po traktorek. Zařizovali jsme do parku zastřešení, ale když to chlapi přivezli, zjistili, že se to rozjízdí a volali mě na pomoc! Musím se přiznat, že bez pomoci všech spolupracovníků a brigádníků, by se to nedalo zvládnout. Všichni se připravovali hrozně poctivě a už před měsícem, kdy se začali hlásit návštěvníci, začali připravovat ubytování, vstupenky, techniku... Moc jim všem děkuju, že to vydrželi a s úsměvem, i když někdy to bylo moc těžké.

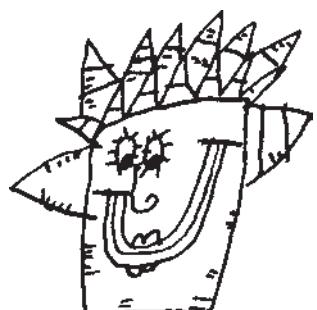
Měla jsi chuť s tím vším v průběhu praštit?

Hm. Třeba ve čtvrtek, kdy jsem musela dělat účetnické práce a smlouvy, do toho pořád volali z rádia, už jsem byla vážně na dně. A když za mnou přijel manžel s klukama, mám dva - 9 a 5 let, a chtěla jsem jít s nimi aspoň chvíli do parku, potkala jsem kolegu a ten mi říká: kampak, máš vítání. Dala jsem dětem pusu a utíkala, aby neviděly, že brečím jako želva.

Než jsem přepsala náš rozhovor, volala mi Marcela, nemohla skoro mluvit! V parku byl koncert několika kapel, bohužel došlo ke skučezu, protože přestal jít proud a tak nejočekávanější Pink Floyd Revival měl nastoupit až po půlnoci. Bohužel přijela policie, která na základě stížnosti občanů koncert ukončila. Marcela musela vysvětlit natěšeným divákům, že mají jít domů. Písání bylo slyšet v telefonu!

Marcelo, vydrž!

Jana Portýková

Díky všem v zákulisí

Je sobota. Tak nám to všechno pomalu končí. Ach jo! Ale... Za rok se, doufám, uvidíme všichni zase...

Za nás za všechny, kteří jsme tu pobýli celý týden nebo jen pár dní, zbývá, než poděkovat všem, kteří se tu o nás starali. Kteří už dávno před tím, než byl festival zahájen, pracovali na tom, aby nám všem bylo fajn. A pokud se občas objevil nějaký zádrhlel? No at. Bylo fakt vedro a jsme jen lidi. Díky vám všem, kteří jste nás ubytovávali, uvedli do sálů, napojili a nakrmili nás, poradili nám a poučili, i těm, kteří jste nás v hledišti pobavili i naštvali.

Samozřejmě i těm v zákulisí, bez nichž bychom na to, co se děje na jevišti, neviděli.

Je sobota. Všechno nám to letos končí. Pokud se někdo s někým rafnul a čertí se na sebe, tak se kouejte udobřít, ať se na sebe celý rok nemračíme.

Příští rok se tu, alespoň doufám, všichni sejdeme opět. A pozor!

V roce 2005 jubilejně.

Tak zlomte vaz.

A je to!

Devět čísel, devět bezesných nocí, devět láhví fernetu!

Zpravidaj pro vás letos připravovali: redaktori Vladimír Hulec, Saša Gregar, Honza Rolník, fotograf Ivo Mičkal, výtvarník Rostislav Pospíšil, grafik Michal Drtina, zapisovatelé K2 Štěpán Filcik a Jakub Hulák, dopisovatelé Milan Strotzer, František Štibor, Johanka Švarcová, Kemis, Simona Bezoušková, autori diváckých názorů, Petr Haken, Vít Závodský, Josef Tejkl, Tonda Fendrych, Zuzanka Hodková, Tomáš Jarkovský, nezávislí recenzenti Karol Horváth, Jana Paterová a Radmila Hrdinová, recenzenti Daria Ullrichová, Jan Cisář, Vladimír Štefko, Pavel Purkrábek, Jakub Korčák, Milan Schejbal, František Laurin, Silvester Lavrik, Vladimír Zajíč, Marie Kotisová a Aleš Bergman.

Vám všem chci moc poděkovat za to, že jste vydrželi náročný maratón při přípravě letošního Zpravodaje. Za to, že jste vytvořili příjemnou, milou a pohodovou atmosféru v redakci, že jste se usmívali, i když jste čekali ve frontě na počítač.

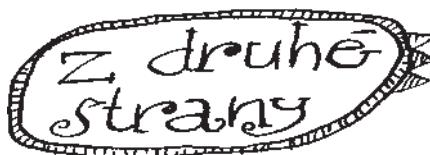
Ráda bych poděkovala tiskárñe GZH, s.r.o., jmenovitě panu Hartmanovi a sazeči panu Ducháčovi, kteří zachovali klid a rozvahu při tisku prvního čísla, kdy se nám pohádala písmena a zmizela všechna Ť a Ž.

Vám, čtenářům, chci poděkovat za to, že jste nám při čtení prominuli nějaký ten překlep, nějakou tu chybu, která se při korektuře mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní proměnila v neviditelného redakčního šotka. Omlouvám se jmenovitě Romanu Touškovi, kterého jsme přejmenovali na Michala, usměvavé lektorce Marii Kotisové, které jsme tvrdosýnně v příjmení uváděli „z“ a v neposlední řadě i městu Břeclav.

Přejí vám všem krásný zbytek léta a v Hronově zase za rok AHOJ!

Jana

SEMINÁŘ – DÍLNA

NA KRAKONOŠOVĚ DIVADELNÍM
PODZIMU VE VYSOKÉM N.J.
ve dnech 10. – 15. 10. 2004
připravený KR SČDO

Klub režisérů SČDO připravuje na NP venkovských souborů na KDP ve Vysokém nad Jizerou opět seminář – dílnu na téma „Dramaturgicko režijní včetně scénografické koncepce inscenace“. Seminární výklad bude doplněn o praktickou aplikaci na modelové hře F.G. Lorcy: Láska dona Perimplína a vášnivost Belisina.

Příprava frekventantů předem se předpokládá, příslušné podklady budou zaslány přihlášeným.

Dílna je otevřena všem zájemcům bez ohledu na příslušnost k amatérské organizaci.

Doba konání: od neděle 10.10. do pátku 15.10.2003 včetně, vždy v odpoledních hodinách.

Lektoři : Mgr.A Jiří Hraše, Petra Kohutová, Dušan Grombiřík, „třídní“ : Dušan Zakopal.

Semináristé si ubytování zajišťují sami.

Vstupenky si hradí sami, ale pro ty, kteří se přihlásí na celý seminář a zažádají o zajištění lístků (viz přihláška) SČDO tyto zajistí v Informačním středisku ve škole.

Zájem o účast je třeba ohlásit do 10.9.2004.

D. Zakopalovi v průběhu přehlídky nebo na adresu: Gen.Píky 12/2886, 702 00 Ostrava 2, telefon 59 661 29 95, 604 96 40 41.

Zajímáte se o divadelní režii? Máte zájem a chuť se vzdělávat?

Svaz českých divadelních ochotníků otevírá dvouletou školu Základů činoherní režie.

Ředitelem školy byl ustanoven Mgr. František Tomášek, Vrbová 1476, 250 01 Brandýs nad Labem. Hlavním lektorem, který povede výuku hlavního předmětu: Režijní příprava je režisér Rudolf Felzmann. Dalšími předměty výuky jsou: Dějiny divadla, Základy dramaturgie, Hudba a zvuk v inscenaci, Kostým na divadle, Základy psychologie, Scénografie.

Studium bude zakončeno absolventskou inscenací a absolventi obdrží certifikát SČDO o absolvování režijní školy.

Zveme další zájemce o studium školy Základů činoherní režie na setkání Klubu režisérů SČDO.

J. Vyčichlo, předseda SČDO

Občanské sdružení KRUH stále žije

Vážení účastníci 74. Jiráskova Hronova, rád bych Vás jménem Občanského sdružení KRUH v Hronově srdečně pozdravil. Protože jste se v minulých letech na festivalu setkávali s naším názvem i s našimi pracovníky, chci Vám oznámit, že naše sdružení stále existuje. Nejsme již hlavním pořadatelem hronovského festivalu, ale přesto se na jeho konání podílíme a jsme členy Festivalového výboru. V letošním roce jsme uvedli v předvečer celostátní přehlídky představení Hadrián z Římsů a podíleli jsme se na realizaci Vavřineckého dne.

Zabýváme se teď menšími akcemi v oboru ochrany památek, humanitárními sbírkami i projekty menších kulturních akcí.

Přejeme Vám i letos hezký pobyt v našem městě a těšíme se na setkání v příštím roce na jubilejním 75. Jiráskově Hronově.

Na shledanou!

Za OS KRUH Hronov

Ing. Miroslav Houštěk, jednatel

Rozborový seminář SČDO

se na letošním Jiráskově Hronově scházel pod vedením pana Rudolfa Felzmana a pokusil se o změnu přístupu. Neužívali hodnotící měřítko, ale společně hledali a pojmenovávali problémy shlédnutých představení. Docházelo k zajímavým výměnám názorů s některými tvůrci.

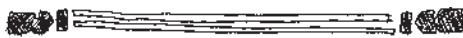

TEXTONNIA
CZECH

Sico Rubena

Marius Pedersen

SETKÁNÍ SPONZORŮ

74. ročníku Jiráskova Hronova
v sobotu 14. srpna 2004

Program setkání:

16:00 přijetí zástupců sponzorů v obřadní síni v 1. patře MěÚ v Hronově představiteli pořadatelů festivalu

16:30 společná návštěva divadelního představení v Jiráskově divadle DS PIKI Volyně - V. Strnisko: Goldoniáda

18:00 slavnostní raut v salonku Hotelové školy

21:30 slavnostní zakončení 74. Jiráskova Hronova - ohňostroj na náměstí

Hana Nedvědová

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Séfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar, Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:
<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

zaSLECHNUT

Z dopisů zahraničních hostů, kteří byli pozváni, ale nemohli přijet:

Leonardo Tromp, Aruba, prezent světové organizace AITA/IATA:

/.../

Velice si cením pozvání na hronovský festival a je mi velice líto, že není možné abych se zúčastnil, neboť jsem již před několika měsíci potvrdil ve stejném termínu svoji účast na Asijsko-Pacifickém festivalu divadla pro děti v japonské Toyamě.

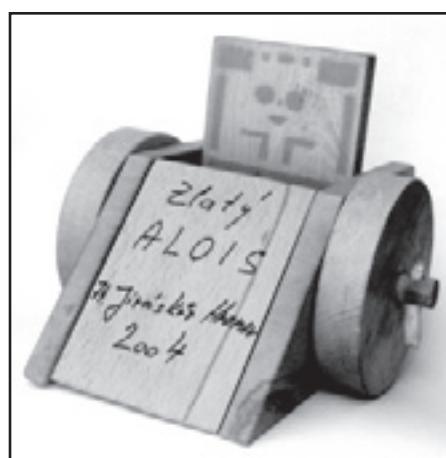
O hronovském festivalu jsem slyšel mnoho pozitivního a doufám, že se mi podaří být přítomen při dalším ročníku.

/.../

Přeji Vám a všem zainteresovaným na tomto festivalu mnoho úspěchů.

Mnoho pozdravů

*Leo Tromp
Prezident AITA/IATA*

Zatímní pořadí Zlatého Aloise:

1/ Vosto5 a její Stand art - 32 bodů

2/ ING Kolektiv Frýdek-Místek: Impérium vrací uhlo - 30 bodů

3/ Divadlo De Facto Mimo Jihlava: Mrkvajzníci - 24 bodů

4/ Rádobydivadlo Klapý: Taková podivná kombinace citů - 10 bodů

5-6/ Společnost Dr. Krásy Praha: Blíží se den... a DAMU Praha: Sen noci svatojánské - 7 bodů

7/ Divadlo Pôtoň Levice: Antigona (L'amour) - 3 1/2 bodu

Žádná další inscenace ani jev nedostaly více než tři body.

*Frank Grünert
Viceprezident BDAT*

